

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4899/2020
07.04.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Гордане Комненић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Милош Стокић, адвокат из ..., против тужених ББ из ..., чији је пуномоћник Милан Ранковић, адвокат из ... и ВВ из ..., чији је пуномоћник Анка Ђеран, адвокат из ..., ради недопустивости извршења, одлучујући о ревизијама тужиље и туженог ВВ изјављеним против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 4572/19 од 14.01.2020. године, у седници већа одржаној дана 07.04.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог ВВ изјављена против решења садржаног у ставу другом изреке пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 4572/19 од 14.01.2020. године.

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизијама тужиље и туженог ВВ изјављеним против ставова првог и трећег изреке пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 4572/19 од 14.01.2020. године, као о изузетно дозвољеним.

ОДБАЦУЈУ СЕ, као недозвољене, ревизије тужиље и туженог ВВ изјављене против ставова првог и трећег изреке пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 4572/19 од 14.01.2020. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 4572/19 од 14.01.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиље и потврђена пресуда Основног суда у Руми П 179/16 од 09.09.2019. године, којом је ставом првим изреке, одбијен, као неоснован, тужбени захтев да се се прогласи недопуштеним извршење на пописаним покретним стварима, ближе одређеним у овом ставу изреке, у спровођењу извршења одређеног по предлогу туженог ББ, као извршног повериоца против ВВ као извршног дужника; ставом другим изреке, одбијен, као неоснован, евентуални тужбени захтев да се обавезе тужени ББ да тужиљи, на име вредности неосновано заплених ствари у власништву тужиље, а по предлогу за извршење туженог ББ, као извршног повериоца против туженог ВВ као извршног дужника, исплати износ од 856.761,30 динара, са законском затезном каматом од подношења тужбе до исплате; ставом трећим изреке, одбијен захтев тужиље за накнаду трошкова поступка и ставом четвртим изреке,

обавезана тужилца да туженом ББ накнади трошкове парничног поступка у износу од 22.500,00 динара, а туженом ВВ у износу од 15.000,00 динара. Ставом другим изреке, одбачена је жалба туженог ВВ. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужилца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца и тужени ВВ су благовремено изјавили ревизије, и то тужилца побијајући је у ставовима првом и трећем изреке, а тужени ВВ у целини, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизијама одлучи као изузетно дозвољеним, применом члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020, у даљем тексту: ЗПП).

Дозвољеност ревизије туженог ВВ изјављене против решења другостепеног суда, садржаног у ставу другом изреке побијане пресуде, којим је изјављена жалба одбачена, је предвиђена чланом 420. став 3. ЗПП, због чега у овом делу није било места оцени дозвољености изузетне ревизије применом члана 404. ЗПП.

Испитујући правилност побијаног решења, у смислу члана 408. у вези члана 420. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија туженог ВВ није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом нису учињене ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити.

Према стању у списима, тужени ВВ је изјавио жалбу против пресуде Основног суда у Руми П 179/16 од 09.09.2019. године, којом је одбијен примарни и евентуални тужбени захтев, одбијен захтев тужилца за накнаду трошкова парничног поступка и тужилца обавезана да туженима накнади трошкове парничног поступка.

Код таквог стања ствари правилно је другостепени суд применом члана 387. став 1. тачка 1. ЗПП жалбу туженог ВВ одбацио, као недозвољену, јер тужени, у смислу члана 378. став 3. ЗПП, нема правни интерес за изјављивање жалбе против пресуде у којој је тужбени захтев у односу на њега одбијен, као неоснован.

С тога су без утицаја на правилност побијаног решења наводи ревизије којима тужени понавља наводе истицане у жалби против првостепене пресуде.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је, применом члана 414. у вези члана 420. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени услови за одлучивање о ревизијама тужилца и туженог ВВ изјављеним против ставова првог и трећег изреке другостепене пресуде, као о изузетно дозвољеним, у смислу одредбе члана 404. ЗПП.

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредби Закона о извршењу и обезбеђењу и Породичног закона, које су наведене у образложењу нижестепених пресуда, и применом правила о терету доказивања из члана 231. ЗПП, одбијен је примарни тужбени захтев да се утврди да је недопуштено извршење на пописаним покретним стварима у поступку спровођења извршења одређеног решењем о извршењу Основног суда у Руми Ии 70/14 од 04.07.2014. године, односно закључком Јавног извршитеља Светлане Деврња у предмету Ии 105/14 од 01.04.2015. године, ради намирења новчаног потраживања извршног повериоца, овде туженог ББ, према извршном дужнику, овде туженом ВВ. Ово због тога што тужила, у поступку, правно релевантним доказима није доказала да су покретне ствари, које су пописане у поступку спровођења извршења против њеног бившег супруга, туженог ВВ, њена посебна имовина, коју је добила на поклон од својих родитеља или купила својим посебним средствима, нити је доказала да је дуг туженог ВВ према туженом ББ његова сопствена и искључива обавеза (а не обавеза која по закону терети оба супружника), за коју би он одговарао својом посебном имовином и својим уделом у заједничкој имовини. Истовремено је одбијен, као неоснован и евентуални тужбени захтев да се обавезе тужени ББ да тужили, исплати вредност заплених покретних ствари у поступку спровођења извршења, јер пренос права власништва туженог ББ на тим стварима има свој основ у закону. Оцењено је, у смислу члана 210. ЗПП, да се због природе правног односа спор може решити само на једнак начин према туженима као јединственим супарничарима, због чега нису били испуњени услови за доношење пресуде на основу признања у односу на туженог ВВ.

У таквом случају, Врховни касациони суд је оценио да је другостепени суд према чињеницама утврђеним у овој правној ствари донео одлуку у складу са правним ставовима који су изражени кроз одлуке Врховног касационог суда, због чега нема услова за одлучивање о ревизијама као изузетно дозвољенима, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Странке нису уз ревизију доставиле правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизија тужиле и туженог ВВ изјављених против ставова првог и трећег изреке другостепене пресуде, у смислу члана 410. став 2. тач. 4. и 5. ЗПП, у вези члана 403. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизије нису дозвољене.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 4. ЗПП је прописано да је ревизија недозвољена ако лице које је изјавило ревизију нема правни интерес за подношење ревизије, а тачком 5. истог члана је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст. 1. и 3.).

Тужени ВВ нема правни интерес за подношење ревизије против правноснажне пресуде донете у другом степену у делу којим је одбијена жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда којом је одбијен као неоснован тужбени захтев и одбијен њен захтев за накнаду трошкова поступка, јер је у том делу тужени ВВ успео у спору.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 04.03.2016. године. Поднеском од 02.06.2017. године тужба је преиначена повећањем тужбеног захтева о којем је одлучено првостепеном пресудом донетом 09.09.2019. године. Другостепена пресуда донета је 14.01.2020. године. Вредност предмета спора побијаног дела је износ од 856.761,30 динара, што према средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе (1 евро = 122,4410 динара) представља противвредност 6.997,34 евра.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, то ревизија тужиље изјављена против правноснажне пресуде донете у другом степену није дозвољена, у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић